

The Young Young

Pere Estelrich i Massutí

Nin prodigi. O no tant, però si almenys nin avançat pel que a l'activitat musical fa referència. Pensem que als sis anys ja tocava el violí. I no de qualsevol manera, no. No a la manera d'un joc d'infants. Diguem que com un professional de debò. Amb altres membres de la seva família organitzava petites formacions instrumentals i oferia concerts i recitals.

Parlam de Victor Young

— ¿I d'on li venia aquesta afició?

Hem de pensar que a casa seva hi havia una llarga tradició musical. Va néixer en el si d'una família de músics, és clar. L'afició pel violí li va aparèixer de veure'n pel seu costat. ¿Saps què és mamar música des de petit?

Estam a la dècada primera d'aquest segle. De fet el nostre músic, futur compositor i director d'orquestra (això sí, a més de músic/instrumentista Victor Young s'aficionà

també a la composició i a la direcció), va néixer el mateix 1900 a Chicago. És, en efecte, un home arribat amb el segle XX.

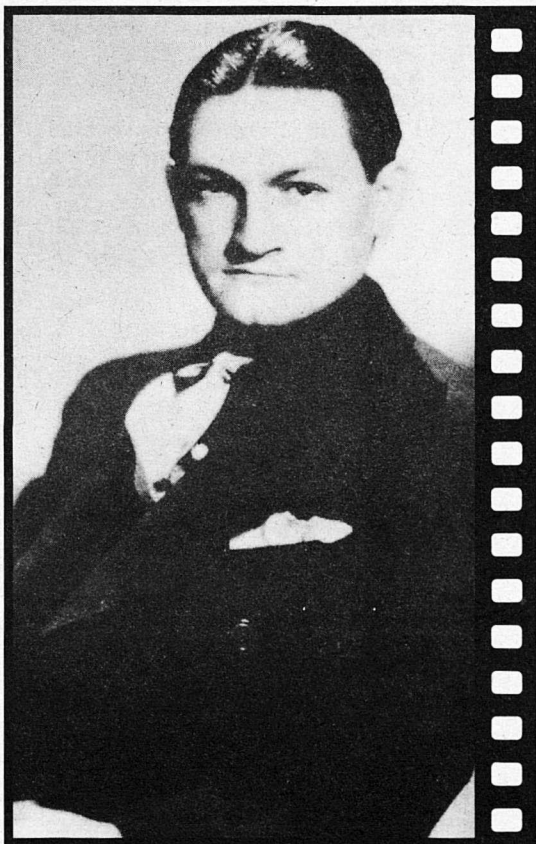
I de Chicàgo a Europa. Per tal de continuar els estudis musicals el jove Young (the young young) partí cap a Varsòvia, un dels punts en els quals es cuinava bona part de la cultura musical del moment. Pensem que tot americà que volgués despuntar en alguna de les branques artístiques havia de creuar l'oceà i tocar els ambients d'aquella Europa conflictiva però enormement acollidora.

A Varsòvia estant completà els estudis de violí i s'inicià en els de composició i direcció. Tant és així que als devuit anys, tornant al seu país, començà a dirigir diversos conjunts simfònics, assolint una certa reputació.

Tot molt bé fins que establí contacte amb el món de Hollywood. Aquest món, nou (no només per ell sinó per a tothom), li oferí unes possibilitats enormes: escriure per acompanyar imatges... i a més, dirigir ell les seves pròpies obres... i a més sense limitacions pressupostàries: podia tenir els músics que volia. Tot un plaer que tot músic volia per ell. Així que hi va caure de ple.

— I aleshores es dedicà exclusivament al cinema...

No! Mai no abandonà les composicions de caire més clàssic ni tampoc les partitures lleugeres per a orquestra. Si és cert que es dedicà en cos i anima a les bandes sonores (*El més gran espectacle del món*, *Samsó i Dalila...*), no volgué perdre el contacte amb el món real, el que existeix més enllà del cel·luloide.

VICTOR YOUNG

CHARLTON HESTON I BETTY HUTTON